

рационального использования водных ресурсов, а также предотвращение и ликвидацию загрязнения, засорения, истощения вод, улучшения их состояния, обеспечение особого режима пользования водными объектами для природоохранных, лечебных, курортных и оздоровительных целей.

Список используемых источников

1. Водний кодекс України від 06.06.1995 р. // Відомості Верховної Ради України. — 1995. — № 24. — ст.189 // [Електронний ресурс] / Режим доступу:<http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/213/95-вр>
2. Черемнова А.І. Водний фонд України як об'єкт правової охорони// Актуальні проблеми держави і права : зб. наук. праць. 1994–2010. — Вип. 52. — 476 с.
3. Екологічне право України: підруч. для студ. вищ. навч. закладів / за ред. І.І. Каракаша — Одеса: Фенікс, 2012. — 788 с.

Ключові слова: правовая охрана, водный фонд, загрязнение, ухудшение, очистные сооружения.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Чумаченко І. Є.

Сова Анастасія Ігорівна

студентка 2-го курсу факультету міжнародно-правових відносин
Національного університету «Одеська юридична академія»

МІЖНАРОДНЕ ТА НАЦІОНАЛЬНЕ ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОЛОГІЧНИХ ПРАВ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

З прийняттям Україною євроінтеграційного напрямку та визнанням міжнародних принципів у сфері захисту навколишнього природного середовища, необхідністю стає розкриття законодавчого забезпечення екологічних прав людини, їх механізмів у національному й міжнародному праві, а також стан дотримання гарантій у сфері охорони навколишнього природного середовища.

На сьогодні екологічні права людини є серед найвищих соціальних цінностей. Тому в багатьох країнах світу екологічні права визнаються не лише самостійними правами, а й життєво необхідною основою для правового забезпечення задоволення біологічних та еколого-естетичних потреб людини [1, с 3].

На міжнародному рівні розроблялись основні міжнародні угоди по охороні навколишнього середовища, які почали визнавати основні

екологічні права громадян і відносини між здатністю забезпечити основні права громадян і охорони навколишнього середовища.

Конференції ООН з проблем навколишнього середовища, провівши засідання в Стокгольмі з 5 по 16 червня 1972 року, проголошують, що людина є творінням і одночасно творцем свого довкілля, яка забезпечує його фізичне існування і надає йому можливості для інтелектуального, морального, соціального і духовного розвитку [2].

Підтверджуючи необхідність забезпечення екологічно обґрунтованого та сталого розвитку, а також зменшення і моніторингу значних шкідливих видів впливу на навколишнє середовище в цілому, у 1991 році була прийнята Конвенція про оцінку впливу на навколишнє середовище в транскордонному контексті, яка ратифікована Україною 13 березня 1999 року [3].

Будучи занепокоєними тим, що біологічне різноманіття суттєво зменшується внаслідок деяких видів людської діяльності та усвідомлюючи також велике значення біологічного різноманіття для еволюції і збереження підтримуючих життя систем біосфери, підтверджуючи, що збереження біологічного різноманіття є спільною справою для всього людства, 5 червня 1992 року ООН прийнята Конвенція про біологічне різноманіття, яка ратифікована Україною 29 листопада 1994 року [4].

Конвенція про доступ до інформації, участь громадськості в процесі прийняття рішень та доступ до правосуддя з питань довкілля прийнята 25 червня 1998 року, положення якої мають на меті сприяти захисту права кожної людини нинішнього і майбутніх поколінь жити в навколишньому середовищі, сприятливому для її здоров'я та добробуту, закріпити дозвіл на участь громадськості в процесі прийняття рішень і на доступ до правосуддя з питань, що стосуються навколишнього середовища [5].

На міжнародному рівні у сфері охорони навколишнього середовища, визначення прав і обов'язків, підстав відповідальності держав, фізичних і юридичних осіб прийняті ряд конвенцій: Рамкова конвенція ООН про зміну клімату (1992), Конвенція про цивільну відповідальність за шкоду від діяльності, небезпечної для навколишнього середовища (1993) і т.д.

Україна здійснює заходи щодо розвитку та зміцнення міжнародного співробітництва у галузі охорони навколишнього природного середовища з іншими державами, а також в рамках природоохоронної діяльності ООН та організацій, що входять в її систему, інших урядових і неурядових міжнародних організацій і відповідно повинна дотримуватись міжнародно визначених принципів механізму охорони навколишнього середовища.

З моментом прийняття міжнародних угод, які визначили основні принципи збереження навколишнього природного середовища, активізувалось закріплення основних екологічних прав і гарантій на національному рівні. Це відбувалось за допомогою Конституції

України, а також ЗУ»Про охорону навколишнього природного середовища», які передбачають, що кожен має право на безпечне для життя і здоров'я довкілля та на відшкодування завданої порушенням цього права шкоди, гарантується право вільного доступу до інформації про стан довкілля, також говориться про обов'язки громадян і повноваження уряду у галузі охорони навколишнього природного середовища, про якість харчових продуктів і предметів побуту, а також право на її поширення.

Дійшовши висновків, хочу зазначити, що врегулювання екологічних прав як на національному, так і на міжнародному рівнях в умовах Євроінтеграції є достатньо врегульоване, але наступним та найважливішим кроком є активізація громадянами України своїх зусиль у відстоюванні своїх екологічних прав та гарантій. Активніше брати участь громадських організацій в обговоренні екологічних програм, вимагати гласності і демократизму при прийнятті рішень, що являтиметься підтвердженням виконання Україною взятих на себе зобов'язань у цій сфері.

Список використаних джерел

1. Медведєв К. В. Екологічні права громадян України: гарантії їх судового захисту: дис. канд. юрид. наук: 12.00.06 / К. В. Медведєв; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. – К., 2012. – 214 с.
2. Стокгольмська декларація (Щодо питань навколишнього середовища): Декларація ООН, Витяг від 16.06.1972 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/995_454
3. Конвенція про оцінку впливу на навколишнє середовище в транскордонному контексті: Конвенція ООН від 25.02.1991 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_272
4. Конвенція про біологічне різноманіття: Конвенція ООН від 05.06.1992 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_030
5. Конвенція про доступ до інформації, участь громадськості в процесі прийняття рішень та доступ до правосуддя з питань довкілля: Конвенція ООН від 27.05.2005р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/994_015

Ключові слова: екологічні права, охорона навколишнього середовища, правосуддя з питань довкілля, правоохоронна діяльність.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Чумаченко І. Є.